

Bestemor er juksafisker og kvinne for sin hatt

— Hun er så snill at hun aldri får seg til å si nei, sier folk i Båtsfjord om Wivan Bremnes. Det står et friskt sjøvær om henne. Hun er juksafisker så god som noen, og var lenge eneste kvinnelige medlem av Norges Fiskarlag. «Mor Båtsfjord» har sine bestemte meninger om både dette og hint. Og i intervjuet med VI MENNs medarbeider tar hun bladet fra munnen.

Tekst: Idar Kristiansen — Foto: Olav Johannessen

Ho bestemor e ikke kommen på land ennå! Guttepjokken på kaikanten i Båtsfjord venter på at den 37 fot store juksabåten «Håkon Sigurdsson» og Wivan Bremnes skal komme inn til kai etter endt tur. Selv om marsdagen tøyer seg stadig litt lenger her oppe ved kan-

ten av Østhavet, har det begynt å bli mørkt. F 55 BD har vært ute på feltet fra 4-tiden om morgenen. Neste morgen går båten ut kanskje klokken 3. Om et par-tre uker går den ut klokken 12 midnatt og kommer til land ved 20-tiden, for så — etter at Wivan og hennes kompanjong har fått et par timers

søvn — atter å gå ut klokken 12 midnatt.

Wivan og folkemeningen er uenig om hvem som egentlig er skipper ombord på «Håkon Sigurdsson».

— Han er skipper, sier Wivan om kompanjongen da båten er vel fortoyed ved kaia med dagens fangst på 500 kilo juksatorsk, — jeg er *mannskap!* Men hovedsaken er at vi trekker godt sammen.

Siden hun som 16-åring forlot redet mellom steinknausene i Vardø, har Wivan seilt i mange og nok til dels kronglete farvann. På hurtigrute, i Nordsjø- og cruise fart — helst som kokk eller stuert —, på trålere og andre fiskebåter, på land og sjø, i sør og nord. Hun har vært innom ekteskaps lunefulle havn og fått fire barn, hun har vært lineegner og likvasker og bryllupsarrangør og restauratør og stedlig «velferdsstasjon» for så vel

norske fiskere som pengelense og inne-snødde finske trailersjåfører. For lengst er hun på folkemunne hedret med tilnavnet Mor, med enten Bremnes eller Båtsfjord som etternavn.

— Hun er så snill, sier folk, — at hun aldri får seg til å si nei.

Hvilket altså slett ikke forhindrer at det står et friskt sjøvær om damen, som lenge var eneste kvinnelige medlem av Norges Fiskarlag.

I dag ville jeg ikke ha byttet fiskeryrket med noe annet yrke, sier Wivan da vi sitter i sofakroken hjemme hos henne. — Jeg foretrekker det på grunn av friheten. Når jeg er på sjøen gjør jeg en jobb, og behøver ikke å forstille meg. Jeg behøver ikke å smile og si værsgod når jeg ikke har lyst til det. Og det jeg gjør, det gjør jeg av ren og skjær arbeidsglede.

— En bra dag på juksafeltet! sier Wivan Bremnes, eller «Mor Båtsfjord» som hun også kalles. «Håkon Sigurdsson» ligger vel fortoyed ved kai, nå venter mat og hvile.

Wivan Brønnes hjemme i stuen.

Jeg er nå 55 år, og begynte som fisker da jeg var 45. Før det hadde jeg aldri drevet fiske. Overgangen var imidlertid ikke så stor som man kanskje kunne tro. Jeg er jo født og oppvokst her nord, og visste godt hva en fiskerbåt var for noe. Jeg hadde vært med på lineegning og fiskesperring og alt det andre. Så det falt meg helt naturlig å gå om bord, når jeg fant et mannfolk som hadde mot nok til å ta meg slik jeg var.

Nettopp dette at mannfolkene ikke våger å hyre kvinner på båtene, det er — tror jeg — den viktigste grunnen til at det er så få rekrutter av hunkjønn til fiskeryrket.

Der hun sitter innhyllt i en solid morgenkåpe etter å ha kvittet seg med en god del av de mange plaggene hun har på seg om bord, gir bestemor Wivan seg ikke tid til å være kokett.

— Mannfolk er skrekkelig redde for å ta på seg ansvaret for et kvinnelig mannskap, f.eks. i tilfelle styggevær. Men i dag, da alt er maskinelt, kan et kvinnfolk gjøre akkurat like god jobb om bord som et mannfolk. Når jeg sier akkurat like god, så mener jeg det, da under den forutsetning at de har fått lære yrket like godt.

I dagens situasjon spiller mennenes større fysiske styrke ingen rolle. Om jeg var blitt satt ved en moderne symaskin i dag, ville jeg ikke forstå den, dertil ser jeg forresten for dårlig. På den andre siden har vi utmerkede mannlige skreddere. Alt er en treningssak. Med lik trening, lik opplæring og like stor interesse, kan begge kjønn gjøre den samme jobben like godt.

Når ikke flere kvinner driver fiske, kommer det for en stor del av det faktum at kystens kvinner gjerne blir gift med fiskere, får hjem og barn å ta seg av, og blir bundet helt til de har etablert seg og mannen kan ta det mer med ro og kanskje søker seg over i et annet

Mann
for sin
hatt

Det er VI MENN-leserne som skal finne kandidater til heders-tittelen «Mann for sin hatt».

■ Skriv et kort brev til redaksjonen. Kjente og ukjente hverdagshelter kan foreslås. Vi vil gjerne ha lesernes begrunnelse og så mange opplysninger som mulig om kandidaten.

■ Husk også navn og fullstendig adresse på deg selv. Vi vil også vise deg vår oppmerksomhet!

yrke — gjerne innen bransjen — på land, når den tid kommer at de to kunne ha begynt å fiske sammen.

Men fiskeryrket trenger rekruttering, også fra kvinnene. Og jeg håper virkelig at kvinnene begynner å gå inn for det i ung alder, og skaffer seg opplæring, gjerne gjennom fiskerfagsskolene, slik at de vet hva de går til. Dette har jeg fremholdt så ofte jeg har fått en anledning til det.

Nå er det jo den ting med fiskeryrket at det er sjansebetont. Du kan tjene godt i to-tre måneder, så kan det gå mange måneder da du tjener svært lite. Man vet aldri hva man har igjen når sesongen er slutt.

En annen sak er at fiskere som var aktive for tyve år siden eller så, ikke kan tenke seg at barna deres skal gå om bord i fiskerbåten. For dengang var det et blodslit. Slik er det ikke i dag. Jeg kan forstå den innstillingen som for

eksempel en far har, dette at mitt barn skal ikke bli nødt til å slite like mye som jeg gjorde. Men i dag har vi glattskurte, velstelte, renlige båter, hvor alt er maskinelt. En gammeldags juksarull forekommer nesten ikke. Om bord hos oss har vi tre helautomatiske juksamaskiner som gjør alt tungarbeidet. Du verden som man sparer armene, i forhold til før!

En annen ting er at markeds-situa-

Over til side 53

Godt over gjennomsnittet

fra side 17

temet i bruk også på andre modeller. Av annet utstyr som er standard for serien, er oppvarmet bakrute, servo-brems, liggeseter, dag- og nattpesil og ryggelys.

Bra på veien

En prøvetur i marken viser at de konstruksjonsmessige endringene har gitt merkbare resultater, og det på en bil som fra før av ble regnet for å ha sin styrke nettopp på dette området. Den ligger godt på veien, krengeingen er beskjeden og sidevindfølsomheten betydelig redusert i forhold til forrige modell. Ved normal kjøring skal det mye uvett til før hjulene slipper — samtidig som man ved bruk av riktig «rallyteknikk» kan få ut «stussen» når behovet melder seg.

Vår prøvebil var en 2,3 liters S-versjon, med litt stivere fjæring og gassstøtdempere. 108 hester på en bil som bare veier 1100 kilo merkes, og det er krefter en erfaren bilist kan utnytte. For en mer uerfaren — eller uansvarlig bilist — kan en såpass sterk motor lett skape farlige situasjoner. I alle fall hadde ikke vårt testlag problemer med å styre med gassen gjennom kurvene, men det er som kjent en teknikk som krever rutine — og visshet om at det ikke kommer møtende trafikk.

Vi ser det ikke som vår oppgave å råde folk til hva slags motorer de skal ha under panseret på sin bil, men hvis man føler seg som medlem i klubben av gjennomsnittsjåførere, vil vi anbefale en 1,6 liters motor. Den er akselerasjonsvillig nok, gir en toppfart på drøyt 150 km/t — og er utstyrt med en girkasse og bakakselutveksling som stemmer godt med våre kjøreforhold. Men, dette er selvsagt et spørsmål om smak og behov. Tilbringer man mye tid på kontinentale motorveier, vil selvsagt en 2,4-liter komme til sin rett.

En bra bil

Den nye Taunus-serien, som leveres i standardutgave, med L-utstyr, GL-, S- og Ghia-utstyr, er langt fra avansert hvis den sammenlignes med biler som Alfa Romeo, de dyreste Lancia-modellene etc. Det er en bil som er utviklet på basis av hva datamaskinene kunne fortelle Ford-eksperter om gjennomsnittsmenneskets vaner, behov og forventninger til sin bil. Den er et masseprodukt. Tar man det som utgangspunkt, er det egentlig en bil uten særlige lyter. Den har god plass, meget akseptable kjøreegenskaper, en tilfredsstillende grad av sikkerhet — og bærer en pris slapp som ikke direkte er avskrek-kende.

Selvsagt kunne den vært bedre på en rekke områder — noe som i sin tur ville skjovet prisen et godt stykke opp på skalaen og dermed gjort den utilgjengelig for store kjøregupper. Ford har simpelthen tatt en eksisterende teknisk løsning og gått løs på de detaljer som lot seg forbedre uten de helt store uttellingene til forskning og utprøving. Etter noen uker på veien med bilen, kan vi i alle fall fastslå at den forrige Taunus-serien ikke har fått noen dårlig arv-tager. ■

UTROLIG- Men sant!

I et museum i Auckland, New Zealand finnes en krigskano, brukt av maoriene. Den er 27 meter lang, 2 meter bred og kan romme 100 mennesker.

Zulu-kongen Chaka (1786-1828) hadde 5000 hustruer, fem ganger så mange som kong Salomo.

Det utsmykte jern-rekkverket i trappe-oppgangen i rådhuset i Nancy, Frankrike, er 27 meter langt og smidd av ett sammenhengende jernstykke.

Vinduene i Santa Sabina-kirken i Roma består av 12000 enkeltstykker i alle tenkelige fasonger.

John Lovewell (1634-1754) fra Nashua, New Hampshire ble vraket i Cromwells her da han var 19 år, men likevel levde han i ytterligere 101 år.

Roma ble grunnlagt i 753 f. Kr. av Romulus som planla byen «firkanets» ved å pløye opp en kvadratisk fure.

Den eneste statue til-ognet en arbeider i Italia finnes i Schio, og forestiller en ull-vever.

Bestemor er juksafisker...

fra side 19

sjonen for fisk har vært slik i de siste årene at den kan virke skremmende når man tenker på lønnsomheten innen fiskeryrket. Det er et faremoment som jeg tror myndighetene må se nøye på. Dette er et yrke hvor man blir nødt til å ta slikt som vind og vær og lediggang med i betraktningen. I månedene før jul sist høst var det så dårlig vær at fiskerne her oppe hadde borti-mot total lediggang. Gudskjelov da at vi fikk en god januar.

For min egen del var jeg på trål i høst. Men for mange ble det nok en dårlig jul, med mange grublerier om hvordan i all verden skal vi komme gjennom dette, hvordan skal vi greie det som kommer i januar?

I dag er jeg fullt ut akseptert som medlem av Fiskarlaget. Men sannelig var det vanskelig nok å få tak i medlemsboka!

Du vet, jeg drev havnekaféen her før jeg begynte å fiske, og det livet kunne nok være mer behagelig på enkelte måter. Men så fikk jeg astma på grunn av allergi mot mel og diverse annet. Så ville de gi meg uføretrygd. Jeg taket nei, den ville jeg for all del ikke ha! Heldigvis var han som jeg nå har båten sammen med — vi håper forresten å få oss en større båt til høsten — såpass kramat at han sa at vel, du kan få være med oss ut. Det var alle tiders! Det var da jeg begynte å kvalifisere

meg til medlemskapet i Fiskarlaget.

Jeg var i Tromsø for noen år siden, tilfeldigvis, og fikk vite at det skulle gå av stabelen et allmannamøte som skulle behandle slike ting som fiskepriser og avsetningssituasjon. Ja, så gikk jeg da opp der og spurte dørvakten om det var her dette allmannamøtet for fiskere skal holdes. Joda, det var nok det. Er det bare for lokallaget, spurte jeg, eller er det for fiskere ellers også? Han bekreftet det siste, og jeg gikk forbi ham. Jeg beklager, frue, sa han, men det er nok bare for medlemmer. Javel, sa jeg, og fortsatte videre. Unnskyld, sa han, men det er altså bare for medlemmer! Ja, jeg skjønner det, svarte jeg. Det er i orden det! *Må* du virkelig ha blåboka for å skjønne at jeg er medlem?

Wivan rydder bort restene av den utmerkede røykefiske vi har satt til livs, og beklager at hun ikke kan by oss en konjakk til kaffen. Det var annerledes da hun drev havnekaféen. I de større helgene pleide hun å invitere mannskapene fra fremmede båter på litt hjemmehygge. — Og så hadde vi jo litt på si, da, vet du. Jeg har sagt det i spøk til lensmannen, at det kommer aldri til å bli en restaurant med bevilling her på stedet, som får så stor omsetning som jeg hadde!

Wivan ler hjertelig, men blir fort alvorlig igjen.

— Du verden så mye tull som blir sagt om drukkenskapen blant fiskerne! sier hun. — Ta nå trålerguttene som eksempel. De er ute på feltet i syv, åtte eller ni døgn. De kommer inn 7 morgenen og går klokken 2 om natten, og har i alt 20 timer å gjøre på. Da skal de etablere seg på alle vis, som

få fatt i penger, og så henter de øl. Som regel har de da før dette våkt i et døgn for å gjøre båten klar for å komme til land. Etter fjerde-femte ølflasken er de selvsagt litt pussa, og tar de syv eller åtte, er de omtrent fulle. Først på dette tidspunkt er de klar for å gå i land, og da er de jo gjerne litt synlige. Dermed har de fått dette ordet på seg at de drikker så fælt. Men de har neppe anledning til å nyte alkohol i mer enn 18 timer hver måned, mens de i 700 timer står i beinhard jobb. Er det ikke da bittert for dem at de får ord på seg for å være fylleker?

Det må være vanskelig for en kvinne å få jobb om bord i en tråler? sier jeg.

— Tja, jo. Men jeg har aldri søkt en slik jobb. De har alltid kommet og hentet meg. En annen sak er det at alltid når jeg kommer om bord i en ny båt, blir jeg møtt med en nokså overdreven omtensksomhet. Men heldigvis, det varer aldri lenger enn den ene turen før jeg fullt ut er en av dem.

Wivan lener seg tilfreds i stolen.

— Jeg har det utmerket nå. Jeg kommer hjem til rent hus og dekket bord. Min datter og hennes familie bor i leiligheten ved siden av, og er nå for meg den hjemmets ryggrad som fisker-konene ellers er for sine menn. Jeg kunne vanskelig ha det bedre!

— Likevel er det et langt sprang fra å være stuert på cruiseferd til det å drive sjarkfiske fra Båtsfjord?

— Alt er like interessant. Du kan tro meg eller la være, men jeg har aldri jobbet bare for å tjene penger. Enten

Over til side 61

Ukens crux
av W. von Holzhausen
Sort: Ka5, Da8, Ld5
Ba6, a4

Hvit: Kd2, Tb4, Te5, Lh4
Ba3, g3
Matt i 4 trekk

Løsning på Ukens crux
Den sorte dronning står i brennpunktet
Hvit spiller derfor 1. Te5-h5 for å
fjerne dronningen fra en gunstig posisjon til en mindre gunstig. Sort må spille 1.-Dag-g8 og biterkerker fort-satt d5 og d8. Hvit fortsetter derfor med 2. Tb4-b71 som forhindrer 2. Dg8-a8. Sort må altså også hindre Lg5-d8 og kan ikke spille 2. Dg8-g6 men må prøve 2. Dg8-g5+. Dronningen står hvit med løperen (Det går ikke å slå med løperen p.g.a. matt) altså: 3. Lb4xg5. Sort er nå tvunget til å flytte løperen, vel best 3.-Ld5xb7 og hvit setter punktum ved 4. Lg5-d8 matt.

Bestemor er juksafisker...

fra side 53

Jeg skal stå for et større festlig arrangement her i Båtsfjord eller ta meg av det nødvendige på cruiseferd, tenker jeg alltid på hvordan jeg skal få folk til å trives. Men det er noe eget med fisket, da. Havhesten og måsene du, det er vakre skapninger!

Jeg har spekulert mye på hva vi skal kalle den nye båten, som vi forhåpentlig får til høsten. Her om dagen fant jeg det plutselig: BOA. Be og arbeid! På sjøen kan du be uten at noen hører på deg. Selve arbeidet er en bønn. Det er et klart religiøst forhold mellom fiskeren og havet, eller maktene om du vil. Du er jo stadig ute på havet og henter noe. Og den dagen «han Rasmus» blir arg og sier at han vil ha noe til gjengjeld, så tar han det! Han er av og til litt barsk i bartene, han er det. Men den såkalte slagne landevei krever jo faktisk flere liv enn havet gjør.

På sjøen har man alltid en følelse av at man har én bak ryggen sin. Større eller mindre tro på en høyere makt har vi alle. En usynlig hånd som du stundom er fryktelig glad for å kunne gripe fatt i.

Selv har jeg aldri vært i noen virkelig fare på sjøen. Jo, et par gode stormer har jeg opplevd, men da på trålere. Han styrmannen fra «Makkaur» som vi snakket med på kaia, han kom engang flirende ned og sa til meg at du, nå har jeg virkelig etret dem over på

«Sarnes». Hvordan det? Jo, jeg fortalte dem at akkurat nå står «ho mor» nede og steiker brød og boller til oss. Løgn! svarte de. Selvfølgelig, for det var full storm. Men det var sant.

Ellers har jeg opplevd å se at en mann ble skyllet ut med den ene sjøen og inn igjen med den andre! Og da må man jo si at Vårherre er med, — hva?

Selv opplevde jeg engang i Varanger at jeg seilte utabords. Det var kommet noen oljedraper på dekket, og så kom det en slik liten baske-sjø. Dermed seilte jeg på rygg. Det var i mars, og streng frost. Jeg hadde kledd meg for denne frosten, og var temmelig trinn. Klarte ikke å få støvlene av meg der jeg lå i sjøen. De ble klemt sammen, vet du. Jeg kunne på et slags vis svømme på rygg, men maktet ikke å snu meg. Heldigvis fikk kameratene tak i meg, og bukserte meg inn lik en død hval. Jeg lå vel uti skvalpet sånn 10–15 minutter.

Det viste seg imidlertid å være problematisk å finne klær til meg da jeg igjen var trygt om bord. Men jeg fant omsider et par gamle sjøvotter som jeg kunne bruke som lester på føttene, og sånn videre, og til sist en gammel kape som jeg fikk omkring meg før jeg igjen gikk på dekket og begynte å arbeide. Men for øvrig nytter det ikke å stille om bord i silke. Seks bukser, takk! Jeg liker å ha litt varme i kroppen!

Å arbeide mindre enn 48 timer uka må da være unormalt! sier bestemor Wivan bestemt. — Det er ikke rart at vi får nerveklammer og fritidsproblemer.

Jeg mener ikke at vi fortsatt skulle

ha det slik som da folk knoget fra syv om morgenen til ni om kvelden. Men jeg mener det er galt at man gjennom lovbestemmelser gjør lørdagen til en slags ekstra-søndag. Og det som er under 8 timers arbeidstid om dagen, det må da være usunt! Man har jo med 8 timer fremdeles hele 16 timer hvert døgn til egen disposisjon.

Jeg pleier å sende fiskekasser til kjenninger f.eks. på Østlandet eller i Kirkenes, hvor jo fisken er skrekkelig dyr. Uten å ta betaling, selvfølgelig. Men jeg må skatte for denne fisken. Jeg har ikke lov til selv engang å spise den fisken jeg fisker, uten å bli skattet for det. Men det er all right! For det har jeg lært av han far, at gi keiseren hva keiserens er, og Gud det som Guds er! Da har du kanskje litt igjen, tross alt.

Klart at jeg ikke er imot skatter. Vi har veier og vann og vi har lys og vi har det så godt som ingen generasjon før oss har hatt det. Noen er det kanskje som skor seg på at det er slik. Men jeg regner som så at de som nå skor seg, de får heller ikke mer enn tre skjær muld i munnen når de drar!

Hvorfor kan ikke menneskene leve litt mer i harmoni med seg selv, være litt mer mennesker?

Ekteskapet betyr slutten på den parodien og komedien som oppføres for ekteskapet.

Caylus

Kjærlighet er en vellystig friksjon mellom to legemsdelar.

Abbè Galiani

ARGENTRONIC QUARTZ

348.-

Det verdensberømte digitale kvartsuret «Black Magic» nå i Norge. Et lett fingerpress og tiden stråler magisk mot Dem fra en nattsvart skive med lysende røde sifre.

FLUXOR

Prof. Davis gjev 03 - Oslo 3 - Telefon 563847

Send meg mot oppkrav og med 2 års garanti etter Kjøpsloven 2 stk. «Black Magic» digitale kvartaur.

Navn:

Adr.:

Poststed:

V. M. 22.76

Gjør en hyggelig "vri" på sommerferien.

Lokale Globe-forhandlere over hele landet:

- BERGEN:** Bergen Caravans, Nordleide & Co., 5060 Sereidgrend. Tlf. (05) 26 83 16
- DRAMMEN:** Globe Caravans, Larsen & Co., Tomtegata 36, 3000 Drammen. Tlf. (02) 83 56 18 - 83 82 75
- FLISA:** Håkons Motor A/S, 2270 Flisa. Tlf. Flisa 1518
- FØRDE:** John Kvamme, 6800 Førde. Tlf. (057) 21 377
- GJØVIK:** Caravan-Parken A/S, Ole O. Lianvei 12a, 2800 Gjøvik. Tlf. (061) 73 946
- HARSTAD:** A/S Teknima, Torvet 2, 9400 Harstad. Tlf. (062) 62 569
- HØNEFOSS:** Anders Strømsodd A/S, Smøden, rute 2010, 3500 Hønefoss. Tlf. (067) 32 283 - 32 125
- KJELLER:** Aven Caravans A/S, Fetveien 123, 2007 Kjeller. Tlf. (02) 71 44 11 - 74 70 14
- LEKNES:** Brdr. Olsen & Co., 8370 Leknes. Tlf. (081) 86 100, Leknes 443
- MO I RANA:** Rana Bil & Maskin A/S, 8600 Mo i Rana. Tlf. (075) 50 500
- NARVIK:** Narvik Caravans, Dronningensgt. 23, 8500 Narvik. Tlf. (082) 42 403 - Mobil 51 564
- SANDNES:** Autoco A/S, Storgt. 35, 4300 Sandnes. Tlf. (045) 63 558
- SARPSBORG:** Pam Camping og Caravans A/S, Sparta Amfi, 1700 Sarpsborg. Tlf. (031) 52 555
- SKIEN:** Auto-Caravan, Hauen, 3709 Bøle. Tlf. (035) 31 311
- TRONDHEIM:** Autopark A/S, Falkenberg, 7000 Trondheim. Tlf. (075) 16 800 - 24 673
- TROMSØ:** Ramfjord Auto, Eriksen & Jørgensen, 9027 Ramfjordbotn. Tlf. (083) 92 160
- ÅLESUND:** Ålesund Caravans A/S, Høien Framm, 6010 Spjelkavik. Tlf. (071) 22 903 - Mobil 35 459
- ÅRDAL:** Johnny Torvund & Co., 5870 Øvre Årdal. Tlf. Årdalstangen 3133 - 2141

Kom så langt vi vise deg Norges største caravanprogram!

GLOBE «COLCHESTER» 1976. Populær, velkjent og allierapert av mange caravanister. Den populære innredning og strømsjeformede design er fortsatt bevart. I tillegg til standardutstyr som varme, kjøleskap og elektrisk opplagg finner du mange fiske detaljer.

GLOBE «DETHLEFFS» 1976. Mer enn 40 års erfaring ligger bak Dethleffs - kjent som tyske caravans av høyeste kvalitet. Den spesielle konstruksjonen gjør Dethleffs til den ideelle langturavogn. Utøver standardutstyret som består av sentraltryk, kjøleskap og elektrisk opplagg vil du finne serien praktfull i såvel design som finish.

GLOBE «ELDDIS» 1976. Modelene gjennegnes larst og fremst på de elegante og sporty linjene. Gjennomført finish i de mange og smarte detaljer med lyse og vennlige farger. Eiddis leveres med sentraltryk, kjøleskap og elektrisk opplagg som standardutstyr i alle modellene.

GLOBE «FLIPPER» 1976. Flipper er uten overdnvelse en ener til særdeles gunstig pris. Ved nytenkning har det lykkas å presentere en vogn som byr på spennende og utradisjonelle innredninger, med lyse og vennlige farger, dristig, men smakfullt sammensatt. En lett reisevogn, standardutstyret med varme, kjøleskap og elektrisk opplagg i alle modeller.

GLOBE «NORDLAND» 1976. Årets modeller er i nytt design med materialer av beste kvalitet. De smukkele møblene er utført i ekte eiketre, elegant tilpasset det øvrige interiør. Som standard finner du sentraltryk, kjøleskap, elektrisk opplagg samt en solid nye finesser. Nordland - en solid tykk vintervogn for norske forhold.

GLOBE CARAVANS

...en venn på veien!

CEBIS 07/84/86